

« P A K T I »

TREGIM

nga

ENKELEJD LAMAJ

Lipja rrotulloi edhe një herë pesëqind lekëshin në dorë dhe mori frymë thellë. Ktheu kokën mbas, por asnjë njeri nuk ishte mbas tij. E megjithatë, atij, që kur kishte marrë rrugën për në bingo, vazhdonte t'i dukej sikur dikush e ndiqte. Sikur dikush e ruante. Sikur dy sy e vështronin. Dhe mendja e tij dyshonte gjithmonë për të njëjtin person.

Për njeriun e veshur me të zeza.

«Vetëm një», i kishte thënë ai Lipes, kur i kishte dhënë monedhën dhe me siguri që tani e ndiqte për tu siguruar nëse ai me të vërtetë do të bënte vetëm një.

Vetëm një, i ushtonte tani Lipes në kokë si një oshtimë në një natë të qetë.

Lipja fshiu hundët me mëngën e bluzës së vjetër, hodhi edhe një herë sytë në rrugën e zbrazët dhe, pastaj, hyri në bingo.

Asnjë kokë nuk u kthye nga ai; asnjë prej të pranishmëve në atë sallë të madhe, nuk e pa të hynte, ose edhe në e pa, nuk ia vuri veshin. E pse t'ia vinte? Tek e fundit ai duhet të ishte si gjithë të tjerët aty: thjesht dikush, i cili kishte ardhur për të provuar fatin e tij. Edhe pse i panjohur, në sytë e tyre, ai duhet të ishte si gjithë të tjerët, me një familje të mirë (pse ka ndonjë me familje të keqe?), me një punë

normale (pak rëndësi nëse të mirë apo të keqe) e me ca lekë të tepërta. Se aty brenda, të gjithë kanë lekë të tepërta.

Por Lipja nuk ishte si ata. Ishte hera e parë që hynte në një bingo dhe kjo, jo vetëm e vetëm sepse nuk kishte as familje e as fëmijë, por edhe sepse e vetmja punë e tij ishte të ulej tek një prej trotuareve tek ura dhe të priste kalimtarët e shumtë për t'u uruar atyre ditën e mirë, me shpresën se mos dikush e shpërblente për atë urim. Sepse Lipja nuk kishte lekë të tepërta.

Por vetëm aq sa i mjaftonin. Sepse një dikush që ta shpërblente për urimin e tij, gjendej gjithmonë. Gjithmonë. Mund të ishte një grua e moshuar, ditët e së cilës nuk kishin aspak nevojë për urimin e tij, mund të ishte një vajzë e re, shpërblimi i së cilës ndikohej prej shpresës se mos Zoti atje lart i shikonte pak iksin apo ipsilonin në spital, apo ku i dihet, edhe atë vetë, meqë ishte në kërkim të një djali të mirë. Sepse si i thonë: po pe të tjerët të sheh edhe Zoti. Dhe Lipja e dinte këtë gjë. *Shumë* mirë, madje. Pas “mami”, ajo ishte e para gjë që mësoi, edhe pse, ai vetë, nuk ishte shumë i sigurt në vërtetësinë e atyre fjalëve. Por, në fund të fundit, ajo që kishte rëndësi ishte fakti që një dikush gjendej gjithmonë.

Gjithmonë.

Ashtu si vajza brune... “dhjet-e-dhjeta” siç e thërriste ai, sepse kalonte gjithmonë në orën 10:10.

Ashtu si njeriu me të zeza, i cili kishte ardhur pikërisht mbas “dhjet-e-dhjetës”.

Lipja fërkoj duart mbas pantallonave të vjetra dhe shtrëngoi dorën e djathtë, në të cilën ruante monedhën. Në të njëjtin çast, një dorë e qëlloi lehtas në supin e djathtë.

«Po ti ore?! Edhe ti do të luash bingo?»

Ja, e shikon që nuk vonoi që dikujt t'i binte në sy qenia e tij!

Lipja ktheu kokën andej nga i erdhi zëri. Tre djem të gjatë i zunë pamjen. Lipja u tërhoq mbas vetes.

«Kaq shumë paske fituar sot, ëh?» vazhdoi përsëri i njëjti zë dhe Lipja zbuloi se pronari i atij zëri ishte djali, i cili rrinte në mes të dy të tjerëve, mbi gjoksin e të cilit shtrihej një kryq i madh prej druri.

«Po di ti të luash bingo, more?» ia priti ai në të majtë.

Lipja përsëri nuk foli, kohë gjatë të cilës mati me sy dhe vlerësoi tre të rinjtë. E kishte bërë zakon tashmë atë punë. Shumicën e rasteve e gjente me të parë se kush do ta mashtronte apo kush do ta tallte e jo një herë kishte kuptuar se kush do t'i

linte ndonjë kacidhe dhjetëra metra përpara se t'i afrohej. E në një farë mënyre, prandaj dhe ndodhej aty ato momente.

Iu deshën vetëm tre sekonda për të nxjerrë si përfundim se asnjë prej tre të rinjve nuk kishte ndër mend ta qëllonte, apo edhe thjesht ta shtynte me forcë. Uli kokën dhe u kthye të largohej. Mbas kurrizit të tij dëgjoi tre të qeshura të ndryshme dhe pastaj, hapat që i çonin ato tinguj larg tij.

Ja përse ai nuk ishte si gjithë të tjerët aty brenda. Ja përse ai nuk mund të luante dot bingo si gjithë të tjerët edhe pse në dorë kishte mjetin e duhur... dhe mjetin e duhur, jo vetëm për luajtur, por edhe për të fituar madje.

Për të fituar.

Po sikur të fitonte me të vërtetë?

Dhe Lipja e dinte se do të fitonte... e *ndiente*...

Por...

Por vallë si do ta shihnin të tjerët aty?

«Mos ki merak», i kishte thënë njeriu veshur me të zeza. «Ti bëj vetëm një lojë dhe asnjë nuk do të të vërë re.»

Vetëm një.

Pikërisht: vetëm një. Vetëm një lojë duhet të bënte. Vetëm një dhe do të fitonte lekët e nevojshme për të ngrënë darkë.

Sepse ai, aq kishte kërkuar: një kafshatë bukë në mbrëmje.

E të mendosh se kishte qenë vetëm ora dhjetë e mëngjesit. Po si dreqin nuk i kishte shkuar gjuha të thoshte drekë e darkë së bashku, xhanëm? Ndoshta njeriu me të zeza do t'i kishte thënë të luante më shumë se një lojë.

Po çfarë fitimi do të kishte pasur?

Ndoshta edhe të luash një lojë, mund të fitosh më shumë sesa një darkë të thjeshtë.

Ose mund të mos fitosh fare.

Jo, jo. Megjithëse një pjesë e tij vazhdonte t'i qëndronte besnik atij mendimi, pjesa tjetër, e cila komandonte këmbët dhe duart e tij, nuk e besonte. Ai, atë mbrëmje, kishte për të fituar dhe pikë. Problemi ishte të bënte vetëm një lojë të vetme, apo të vazhdonte?

Një prej kamerierëve i kaloi përpara me një tufë biletash në dorë. Lipja u mat ta thërriste, por hezitoi. E si ta thërriste? Ai ishte mësuar t'i thërrite njerëzit që *ata* t'i jepnin lekë atij dhe jo që ai t'u jepte atyre. Hodhi një herë sytë në sallë, ndërsa vazhdonte të spostonte pesëdhjetë kilogramët skarsë të tij sa nga një këmbë në

tjetrën. I dukej sikur pllakat e kuqe të dyshemesë do të çaheshin poshtë tij, po të qëndronte qoftë edhe një sekondë të vetme mbi të dyja këmbët njëkohësisht.

«Bileta e fundit», bërtiti një prej djemve me këmishë blu e pantallona të zeza, duke tundur në ajër copën e letrës. «Kush e do biletën e fundit?»

Një dorë u ngrit prej tavolinës së dytë nga muri, në të majtë të Lipes dhe ai njohu të zotin e asaj dore. Vetëm pak më parë, ajo dorë e kishte prekur në sup.

Ajo ishte bileta që duhej të kisha marrë unë, mendoi Lipja, por nuk pati kohë të hidhërohej. Vetëm një hap përpara syve të tij, një tjetër krah, i zoti i të cilit e kishte veshur me blu, u ngrit drejt tavanit dhe filloi të tundte një si një flamur të vogël.

«Ma jep mu», i thirri Lipja nga mbrapa dhe prej gojës së djalit, arriti të buçiste vetëm: «Bile...». Kurse pjesa tjetër: «...ta e fundit», i ngjatoi zërit të një nxënësi në provim. Kur ai u kthye tërësisht nga Lipja, «Kush e do biletën e fundit» u transformua në: «*Ti do biletën e fundit?!*»

Lipja nuk e dinte se çfarë do të thoshte “bileta e fundit”. Ai thjesht donte një biletë për të luajtur, sepse njeriu me të zeza i kishte thënë se po të luante bingo me pesëqind lekëshin që ai i dha, do të fitonte dhe pikë.

«Sepse është një monedhë e veçantë kjo, dëgjove?»

«Ëhë», i ishte përgjigjur Lipja që, sidoqoftë, ato momente ende nuk e kishte marrë vesh se për çfarë e kishte fjalën njeriu i veshur me të zeza.

Njeriu me të zeza kishte hedhur monedhën lart, sikur të ishte duke luajtur kokë apo lek.

«Por sa lekë do ti që të fitosh?» e kishte pyetur, ai, pastaj.

Lipja kishte ndjekur me sy rrotullimet e monedhës dhe, mekanikisht, kishte bërë kërkesën e tij.

«Sa për me fut i kafshatë n’ goj, du unë i shkreti.»

«Ashtu u bëftë», ia kishte kthyer njeriu me të zeza, por nuk ia kishte hedhur monedhën në kapelen e lënë përmbys përpara këmbëve të Lipes. Ia kishte dhënë drejt e në dorë. I kishte buzëqeshur dhe Lipja ishte habitur kur kishte parë gojën e atij njeriu të panjohur. Kurrë në jetën e tij nuk kishte parë dhëmbë aq të rregullt e të bardhë, madje, as “dhjet-e-dhjetës”.

Lipja kishte marrë monedhën, një pesëqind lekësh njësoj si gjithë pesëqind lekëshat e tjerë që kishte parë. *Njeriu i veshur me të zeza duhet ta kishte zakon të bënte numra të atij lloji*, kishte menduar. Sidoqoftë, një pesëqind lekësh ishte një pesëqind lekësh dhe atij i duhej, ishte apo jo me të vërtetë magjike siç pretendonte njeriu, i cili atë moment ngrinte fundin e pardesysë së zezë që kishte rënë në tokë

dhe afronte kokën drejt tij. Lipja ishte trembur paksa kur fytyra e tij kishte arritur vetëm disa centimetra pranë së tijës. Ishte ngjitur edhe më pas hekurave të urës dhe ishte gëlltitur, duke parë me kujdes fytyrën e njeriut të veshur me të zeza.

«Por unë e ti duhet të bëjmë një pakt», i kishte thënë ai, duke kapur dhe shtrënguar grushtin e Lipes, në të cilin ai mbante monedhën e sapo falur. «Sepse unë nuk mund ta lë këtë monedhë në dorën e një mashtruesi. Nuk mund ta lë të shkojë dëm.»

Atë moment, zemra e Lipes kishte filluar të rrihte si e çmendur dhe për pak sa nuk kishte brofur në këmbë e t'ia kthente atë monedhë. Ai nuk e kishte kuptuar se çfarë ishte duke thënë ai i panjohur në lidhje me mashtruesin dhe me të shkuarin dëm, por ajo monedhë... atë monedhë ishte më mirë t'ia kthente mbrapsht.

Por bëra mirë që nuk ia ktheva, mendonte tani, ndërsa ia zgjaste monedhën kamerierit ende të hutuar përpara tij. Kamerieri e mori, e hodhi një herë në ajër ashtu siç kishte bërë njeriu i veshur me të zeza përpara se t'ia jepte Lipes dhe pastaj i dha biletën. Biletën e fundit.

Lipja hodhi një herë sytë përreth: ashtu siç e kishte qetësuar njeriu i veshur me të zeza, asnjë nuk e vuri re atë shkëmbim.

«Sepse asnjë nuk do e ketë mendjen tek ti», i kishte thënë ai, kur Lipja i kishte thënë se ai ishte një lypës dhe se asnjë nuk do e linte të hynte në bingo dhe jo më të luante. «Ti bëj lojën tënde, merr lekët e darkës dhe ik.»

Sepse në të kundërt...

Asgjë.

Njeriu me të zeza nuk kishte përmendur asgjë në lidhje me faktin sikur Lipja të bënte më shumë se një lojë. Ndoshta kjo do të thoshte të humbte lekët që do të fitonte në lojën e parë.

Por mund edhe të fitoj me shumë. Ja përse ai nuk do që unë të bëj më shumë lojëra. Ja përse ajo puna e mashtruesit. Ja përse frika se mos monedha është në dorë të gabuar.

Por ndoshta ai e quante dorë të gabuar, sepse nëse ai bënte një lojë të dytë dhe humbte atë që kishte fituar në të parën, atëherë mundimi – falja e asaj monedhe, ikte kot, sepse ai do të ngelej thatë.

Oh posi, posi!

Shumë ishin mendimet që i kalonin në kokë Lipes dhe ai nuk ishte mësuar me gjithë atë intensitet. U ul në të parën tavolinë që gjeti bosh, rrëmbeu një stilolaps

prej mbajtëses cilindrike në mes të tavolinës dhe hapi veshët. Të shikonte se çfarë do të dilte prej lojës së parë, pastaj do të vendoste.

Dhe ajo që doli prej lojës së parë ishte aq zhgënjyese saqë lojën që vijoi nuk arriti të bënte as lëvizjen më të vogël. Kur kamerieri iu afrua tavolinës së tij me ofertën për lojën e ardhshme, as nuk e vuri re aspak, sepse kur pëshpëritjet e sallës ishin ndërprerë prej fjalës “BINGO”, ai ia kishte ngulur sytë tavolinës përpara tij dhe ashtu qëndronte, pa lëvizur as dhe një qerpik të vetëm. Një herë shikonte rrumbullakësinë e tavolinës ku ishte ulur dhe ajo i dukej një pesëqind lekësh i madh, një herë shikonte lekët që një prej kamerierëve i kishte sjellë me një buzëqeshje, sa të çuditshme, aq edhe ironike.

Kishte fituar. Ashtu siç i kishte thënë njeriu i veshur me të zeza, kishte fituar.

Por përse qëndronte si i shastisur, aty, në mes të sallës? Çfarë, mos vallë nuk e priste të fitonte? Jo, kjo s’ ishte e vërtetë: një pjesë e tij e priste, një pjesë e tij e kishte besuar që në fillim njeriun e veshur me të zeza. Kish qenë ajo pjesë e tij, e cila, me gjithë kundërshtimin e pjesës tjetër, kishte marrë atë pesëqind lekësh dhe e kishte futur në një xhep të veçantë për të mos e përzier me monedhat e tjera.

Por çfarë kishte atëherë?

Kishte atë që kishte fituar vetëm një “linjë”: ja çfarë kishte! Gjithë ajo pasdite e kaluar si mos më keq, midis kuriozitetit dhe frikës, midis dëshirës dhe ndrojtjes, midis normales dhe anormales, të mbyllej me një “linjë”? Me vetëm njëqind lekë të reja? Njëqind lekë të fëlliqura?

E që kur qenkan të fëlliqura njëqind lekë të reja për një si ai?

Është e kotë: asnjë nuk mund ta kuptojë. Ai kishte bërë një pakt dhe, sipas tij, kishte fituar shumë pak.

Epo tek e fundit, ai aq kishte kërkuar, apo jo? *Sa për me fut i kafshatë n’ goj, i shkreti.*

Por përsëri, ishte e padrejtë. Sepse ai e kishte bërë “linjën” përpara dy të tjerëve. Ai mund të kishte pasur dy, ose edhe tre numra që kishte bërë linjë... por kështu është kur luan për herë të parë.

Jo, s’ është aspak kështu kur luan për herë të parë. Është se ngatërroi lojë. Po, po, ai ngatërroi lojë. Ndoshta duhet të kish pritur e të mos e kish marrë biletën e fundit. Ndoshta duhej të kishte marrë të parën. Ashtu po që do të kishte bërë “bingo” dhe jo “linjë” me biletën e parë.

Duhet te luante prapë. Duhet ta provonte përsëri. Me lekun e dhënë prej të panjohurit me të zeza kishte fituar, por...

Por?!

Por mund të fitonte përsëri. Lipja e ndiente. Diçka brenda tij i thoshte se atë natë do të dilte prej bingos me shumë lekë. E vetmja gjë që duhej të bënte, ishte të ngrinte dorën lart, të thërriste një kamerier, të blinte një biletë (*jo të fundit*) e të luante.

Po pakti?

Kush?... Çfarë?...

Pakti që kishte bërë me njeriun e veshur me të zeza. Ai duhej të bënte vetëm një lojë. Vetëm një. Në atë lojë që do të bënte, ai do të fitonte atë që kishte kërkuar dhe ajo që kishte kërkuar ishte: sa për me fut “*i kafshat n’goj*”.

Lipja pa edhe një herë lekët që kishte fituar prej linjës së ndarë me tre fituesit e tjerë. Ishte e vërtetë: ai kishte fituar atë që kishte kërkuar, madje po ta krahasonte me darkën e ngrënë një natë më parë, ishte më shumë. Njeriu me të zeza e kishte mbajtur fjalën e tij. Tani ishte radha e tij. Nuk duhej të vazhdonte më të luante. Nuk duhej sepse...

Sepse?...

Sepse asgjë. Njeriu me të zeza nuk kishte thënë asnjë në lidhje me këtë pikë. Ai thjesht kishte thënë që Lipja duhet të bënte një lojë të vetme, por nëse ai bënte një më shumë...

Shshsh!

Lipja priti të mbaronte loja e radhës, pastaj ngriti dorën dhe thirri kamerierin e mëparshëm.

«Më jep një biletë», i tha Lipja, duke buzëqeshur i kënaqur.

«Ja ku e ke», ia ktheu kamerieri, duke shkëputur një biletë prej tufës.

Lipja i zgjati njëqindlekëshin e fituar dy lojë më parë dhe me të siguruar kusurin në xhepin e brendshëm të tij, mori stilolapsin dhe u përkul mbi biletë.

Kur vetëm disa minuta më vonë, Lipja thirri me sa kishte në kokë: «BINGO!», e gjithë salla heshti, sikur një aspirues i fuqishëm të kishte thithur gjithë zhurmat e mundshme. Madje edhe djali, i cili duhej të kërkonte numrin e biletës fituese, harroi të fliste atë moment: uli mikrofonin dhe u çua në këmbë të shikonte se nga erdhi ajo e bërtitur. Edhe pronari i bingos ishte aty dhe ajo «Bingo!» e bëri t’i binte cigarja që sa po bëhej gati të ndizte.

Lipja thirri edhe njëherë tjetër: «Bingo», pa e vënë re aspak se gjithë të pranishmit aty ia kishin ngulur sytë të habitur. Sepse ai ishte Lipja, dreqi e marrtë!

Ishte Lipja i Urës... ishte një lypës. Ishte një lypës dhe kishte bërë bingo... me vetëm tridhjetë e gjashtë gogla.

Por Lipja nuk e dinte se çfarë do të thoshte të bëje bingo brenda dyzet goglave të para, ndaj dhe filloi të tundte biletën në ajër, duke thirrur me të madhe: «Fitova, fitova... eeej, bingo, bingo... fitova...»

Djali që thërriste numrat, mbas banakut kërkoi numrin e biletës, por Lipja nuk e dëgjonte më. Atëherë kamerieri që i kishte shitur biletën, iu afrua dhe i kërkoi biletën. Lipja hezitoi për një çast, por pastaj ia dha.

«Zero-gjashtë-gjashtëdhjetegjashtë», bërtiti kamerieri.

« Zero-gjashtë-gjashtëdhjetegjashtë », përsëriti djali mbas banakut.

«Kontrollojmë biletën me numër zero-gjashtë-gjashtëdhjetegjashtë. Ashtu siç edhe tregon kompjuteri, bileta me numër zero-gjashtë-gjashtëdhjetegjashtë është e rregullt. Konfirmohet bingoja. Bileta me numër zero-gjashtë-gjashtëdhjetegjashtë është edhe fituese e Super Bingos. Ka të tjera bingo në sallë?»

Disa psherëtima filluan të ngriheshin tek – tuk, por asnjë nuk iu përgjigj pyetjes.

«Loja mbyllet. Fillon shitja e biletave për lojën e radhës...»

Ja përse nuk donte ai që të luaja unë, mendoi Lipja, ndërsa priste të paguhej.

Kamerieri i mori biletën, duke i thënë se do shkonte t'i merrte lekët. Ideja se mos nuk e paguanin për shkak se ai ishte thjesht një lypës, nuk e preku: ishte tepër i eksituar. Shikonte kamerierin (në të vërtetë, që kur kishte ikur me biletën e tij, nuk ia kishte ndarë sytë për asnjë çast të vetëm) tek fliste me një djalë të ri, veshur me kostum gri e kollare blu tek banaku dhe nuk e vriste mendjen aspak për vështrimet dhe pëshpëritjet që e rrethonin nga të katër anët.

Kamerieri erdhi mbas dy minutash me një tabaka në dorë. U përkul mbi të dhe sa do të fillonte numërimin e lekëve përpara syve të Lipes, një zë jo dhe aq i panjohur për Lipen, i foli mbas veshit.

«Shih se mos e mashtroni, ore», tha zëri.

Lipja dhe kamerieri kthyen kokën. Ishte djali që kishte qëlluar Lipen tek supi kur kishte hyrë.

«Eh, dëgjove?» vazhdoi djali i ri.

«O Buçi, e pse duhet ta mashtrojmë?», ia ktheu kamerieri.

«Sa lekë po i jep?»

Kamerieri ktheu kokën nga banaku dhe pastaj nga ai që quhej Buçi, i cili qëndronte mbas Lipes.

«Lekët e bingos», iu përgjigj pastaj.

«Të bingos, apo të Super Bingos?»

«Po pra, të Super Bingos.»

«Mirë. Po rri këtu gjersa t'i numërosh.»

Lipja nuk dinte ç'të bënte. Pse donte të rrinte aty ai e të shikonte se sa lekë do të merrte? Për çfarë mashtrimi e kishte fjalën? Çfarë ishte Super Bingo? Edhe shumë pyetje të tjera i kaluan në kokë, por hoqi dorë së dëgjuari: kamerieri kishte filluar numërimin e lekëve dhe kur arriti në fund, Lipja harroi se mbas tij qëndronte një djalë i ri. Kishte fituar njëqind e gjashtëdhjetë e pesë mijë lekë të vjetra. O Zot i plotfuqishëm! Ishte bërë i pasur. Mblodhi lekët dhe filloi t'i shikonte me sy, në bordet e të cilave filluan të shfaqeshin lot gëzimi. «Kështu po, sepse do të ishte gjynah ta mashtronit, të shkretin» të Buçit mbas shpinës së tij dhe «Sot e pa Zoti» të kamerierit përballë tij dhe përsëri «Ik tani, mos prit kot bakshish prej tij» të Buçit, Lipja i dëgjoi ashtu siç mund të dëgjohet zhurma e një blete mbyllur në një qyp. Bëri lekët shuk (për fat, nuk kishte monedha), i futi brenda në mbathje dhe bëri të ngrihej.

Vetëm atëherë u bë i vetëdijshëm për vështrimet që e shponin nga të gjitha anët. Vetëm atë moment, u kujtua që ai ishte thjesht një lypës, një njeri pa shtëpi, pa strehë, pa njeri, u kujtua se ishte...

Ishte në mes të një tufe njerëzish, ku secili prej tyre ishte aty për të fituar pikërisht ato lekë që fitoi ai.

Vetëm atëherë veshët e tij filluan të kapnin pëshpëritjet e njerëzve që ishin në sallë... pëshpëritje, që nuk ishin aspak të atilla.

«Epo kujt vete e i bie...» Njëri.

«E more, fitove lekë, ëh?» Një tjetër.

«Hajde këtu, hajde.»

«Po ku do i çosh gjithë ato lekë, more?»

«Hajde këtu, hajde.»

Lipja u ngrit me vrull prej tavolinës. Ndërsa kthehej nga dera, sytë i shkuan tek banaku. Kamerieri që i kishte sjellë lekët e shikonte dhe i buzëqeshte. Ne krah të tij ishte djali i ri me kostum, por tani, kostumi nuk ishte më gri dhe as kollarja nuk ishte më blu.

Ishin të zeza.

Lipja për pak sa nuk u pengua tek karrigia, ndërsa rrotullohej rreth vetes. U dëgjua një e qeshur. Pastaj një tjetër. Pastaj dikush bërtiti:

«Epo kjo është t’ia japësh vetes bam. Të rrish këtu gjithë ditën e të mos bësh as dhe një linjë, vjen ky këtu tani e bën edhe linjë edhe bingo.»

«Edhe vetëm me *dy* lojë», i mbajti ison një tjetër.

«S’duhet ta kishe bërë lojën e dytë», ia priti një i tretë, i cili, ishte vetëm tre hapa në të djathtë të Lipes.

Lipja ktheu kokën andej dhe, i habitur, pa djalin e ri me emrin Buçi, që vetëm pak më parë kishte kontrolluar nëse ai do të merrte lekët e duhura.

«Nuk duhet ta kishe bërë», i përsëriti ai Lipes dhe Lipja lëshoi instinktivisht një të bërtitur. Ai që qëndronte përpara tij në ato momente ishte Buçi, djali që e kishte *ndihmuar* pak çaste më parë, por ishte edhe djali me kostum që i kishte dhënë lekët kamerierit... madje tani që e shikonte me kujdes, ai ishte edhe vetë kamerieri. Oh, Krisht, ai...

(AI ËSHTË NJERIU QË MË DHA MONEEEEDHËN)

Lipja nuk e bëri më të gjatë. Bëri një hap drejt derës së jashtme dhe ktheu kokën nga salla. Tani të gjithë njerëzit ishin në këmbë dhe e shikonin sikur të donin ta përpinin me sy. Por ajo që e trembi më shumë, ajo që e terrorizoi dhe që e bëri të lëshohej si shigjetë përtej derës së jashtme të bingos, duke ulëritur me gjithë fuqinë e tij, ajo që i derdhi veshkat nëpër xhinset e vjetruara, ishte se të gjithë sa ishin në sallë ishin veshur me të zeza.

E të gjithë ata, kishin të njëjtën fytyrë.

Të gjithë ata ishin njeriu i veshur me të zeza, njeriu me të cilin ai kishte bërë një pakt

(sa për me fut i kafshat n’goj)

e që ai e kishte shkelur.

Jashtë në rrugë, ishte qetësi. Trotuari përpara bingos ishte i ndriçuar mirë prej fenerëve dhe Lipja mund të shikonte deri atje ku rruga e Mimosave kryqëzohej me bulevardin kryesor. Asnjë frymë njeriu nuk dukej. Por mbrapa tij, njeriu i veshur me të zeza, i shumëfishuar (Lipja nuk e dinte fjalën “klonuar”), ishte në ndjekje të tij. Pa e kthyer kokën pas (dhe për një copë të mirë rruge, edhe pa pushuar së bërtituri), arriti tek kryqëzimi. Por aty iu desh t’i dorëzohej lodhjes dhe dridhjes së këmbëve dhe, duke u mbështetur mbas një shtylle neoni, i lejoi vetes një shikim të shpejtë mbrapa.

Asnjë.

Oh, shyqyr zo...

Mendimi i mbeti përgjysmë.

Në çastin e parë nuk e kuptoi se çfarë po ndodhte. Por, mbasi bëri dy frymëmarrje dhe drejtoi trupin, sytë panë më me kujdes dhe në gjoksin e tij, ato dy frymëmarrje iu shumëzuan me zero.

Në rrugën e Mimosave që sapo kishte lënë pas me një frymë, dritat e neoneve që ndriçonin trotuarin, shuheshin me radhë, një e nga një... e nga një... e nga një...

Lipja bëri një rrotullim të plotë rreth vetes dhe u qaravit si një fëmijë i vogël. Lot të nxehtë filluan t'i rridhnin faqeve e kësaj here, nuk ishin aspak lot gëzimi. Pa sërish neonet, duke shpresuar se mos ajo që shikonte ishte thjesht një mirazh, por më kot.

Errësira vazhdonte të vinte drejt tij me shpejtësi.

U shkëput prej shtyllës ku mbahej dhe hyri në bulevardin kryesor. Doli në mes të rrugës: në ato momente, edhe sikur të kalonte një makinë, nuk do të hapej prej saj. Pa rreth e rrotull. Asnjë shenjë jete, përveç të tijës. Pa mbas vetes: shtylla ku që mbështetur për t'u mbushur me frymë nuk dukej më. Po çfarë dreqin po ndodhte? Çfarë dreqin donte të thoshte e gjitha kjo?

Dhe ishte në atë çast që hijet e shtyllave që binin mbi dy trotuaret e bulevardit kryesor, përpara tij, filluan të lëviznin. Në fillim u drodhën sikur një erë e fortë të kish tundur shtyllat me forcë, pastaj filluan të rrotulloheshin ngadalë rreth e përçark shtyllave, sikur dikush të ndryshonte këndin e dritave. Lipja ndoqi gjithçka me zemrën që i kërkonte t'i hidhte poshtë derën prej kraharori dhe këmbët, që i ishin kthyer në dy kolona betoni. Pa nga e majta dhe andej, hijet e shtyllave të neoneve rrotulloheshin rreth mëmës së tyre; pa nga e djathta dhe andej, hijet vallëzonin me njëra-tjetrën; pa mbrapa: andej, hijet ishin ngritur gjer lart në qiell.

Kjo duhet të jetë një ëndërr e keqe, i tha vetes, por nxehtësia që i digjte mollëzat e faqeve dhe kripësia e lotëve në cepat e buzëve të tharë, e kundërshtuan me bindje të plotë.

«Është gjithë faji i lojës së dytë», i tha atëherë vetes dhe këtë herë, mendimit i dha edhe zë, një zë, dridhjet e të cilit i vërtetuan edhe një herë se çfarë po ndodhte, nuk ishte një ëndërr.

Po çfarë dreqin ishte atëherë?

Ishte se ai nuk kishte respektuar paktin e tij? Ishte se ai kishte fituar më shumë se ç'duhej? Ishte se kishte treguar se ai ishte një mashtrues. Ishte se...

Hijet e shtyllave të neoneve pushuan së rrotulluari rreth vetes. Tanimë, filluan të zgjateshin drejt tij.

Lipja bërtiti. Bërtiti dhe zëri i tij vrapoi përmes bulevardit kryesor, hyri midis pallateve në të majtë të tij, u ngatërrua midis pemëve të parkut në të djathtë. Por ai mbeti aty, në mes të rrugës dhe hijet zgjatëshin drejt tij me një shpejtësi të rrufeshme. Kërkoj të ikte përpara (sepse mbrapa as që bëhej fjalë), por një hije, e cila për aq sa mund të kuptonte ai, mund të vinte prej fundit të bulevardit, por edhe prej vetë ferrit, i preu rrugën. Një tjetër gjuhë e zezë i erdhi nga e djathta dhe dy të tjera nga e majta. Në të njëjtën sekondë, Lipja u rrethua nga dhjetëra gjuhë hijesh, më të zeza se edhe vetë nata. Atëherë, mblodhi ato pak forca që i kishin mbetur nëpër muskuj dhe kërkoi të vraponte.

Arriti të hidhte vetëm një hap.

Vetëm një.

Hijet e zeza iu ngatërruan nëpër këmbë dhe iu ngjitën në trup; iu rrotulluan në qafë e i zunë edhe sytë; e mbërthyen prej koke e prej këmbë dhe e morën me vete në botën e tyre.

* * *

BOTUAR NË GAZETËN "LIRIA E FJALËS"

DATË 13.07.2003

"MISTERI I LYPËSVE"

Nga

En. Ju.

Një tjetër lypës u gjend i vdekur dje, në orët e para të mëngjesit. Trupi pa jetë i Ilir Sinës, i njohur ndryshe me emrin Lipja i Urës, u gjend në bulevardin kryesor të qytetit prej një grupi të rinjsh, të cilët ktheheshin prej diskotekës. Ky është rasti i tretë brenda këtij muaji që një lypës gjendet i vdekur në rrugët e qytetit tonë.

Sipas drejtorit të Rajonit të policisë numër 2, Bujar Bilbili, as këtë herë, nuk kemi të bëjmë me një vrasje. Pranë viktimës janë gjendur një sasi lekësh e të hollash, të cilat kapin shumën e 16500 lekëve të reja, gjë që përjashton vrasjen me qëllim grabitjeje. Sipas

zotit Arben Cika, mjekut ligjor që drejtoi autopsinë e kryer dje pasdite, Ilir Sina ka vdekur për një atak zemre, midis orës 2.00 - 2.20 të mëngjesit.

Por si shpjegohen tre atakë zemre në tre lypsa, brenda një muaji? «Është një mister», thotë B.B. «Nuk kemi as idenë më të vogël. E vetmja gjë që mund të mendojmë është rastësia. Më shumë, nuk mund të themi. Ajo që dimë me saktësi, është se pak përpara se të vdiste, ashtu si edhe dy lypësit e tjerë, N.H. e G.G., Lipja i Urës ka luajtur bingo.. dhe ka fituar: një linjë dhe një Super Bingo. Kjo është e vetmja lidhje që kanë me njëra-tjetrën këto tre raste. Ndoshta kanë vdekur prej emocioneve. Ndodh.»

Ndoshta, por sikur të mos jetë kështu? Kush, apo çfarë është duke ndaluar zemrat e lypësve në qytetin tonë?

*****

© 2003/ Enkelejd Lamaj

<http://www.facebook.com/pages/Enkelejd-Lamaj/61121164967?ref=ts>

e-mail: elamaj@live.com